

τὸν συνεχάρησαν διὰ τὴν διάσωσιν τῶν μικρῶν τοῦ θυγατέρου. Τὸς πληροφορεῖ δὲ ὅτι τὴν ἡμέραν καὶ ἡ Λουλούκα εἶνε ἐντέλως καλά, προχθὲς μάλιστα ἐνεγράφησαν καὶ εἰς τὴν Διάπλαιν (δωρεάν) καὶ ἐπῆραν καὶ ψευδώνυμα...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Χρυσὸ Παγῶνι κ. (Κ. Ξ.) Χρυσὴ Μάσκα, κ. (Λ. Ξ.) Δωδωνάϊος, α. (Α. Α.) Ὀρμητιὸς Χειμαρῶος, α. (Κ. Α.) Ἐδῆμος Κόρη, κ. (Σ. Κ.) Ἐδ-γενὲς Ἰδανικόν, α. (Κ. Π.) Κρητικὸν Πέλαγος, α. (Α. Κ.) Κρανὴ Ἀναλία, κ. (Κ. Θ.) Μοσχοναθρομένη, κ. (Κ. Λ.) Πλάτωνος Ἰωαννίνων, α. Ρεῦμα τοῦ Ἑλλησπόντου, α. Σιαγὼν Δρόσον, α. (Α. Κ.) Μουρμούρα, κ. (Μ. Λ.) Νίκη τοῦ Παιωνίου, α. (Δ. Τ.) Τροχόμυνο Νερό, α. (Θ. Δ.) Ἐρημος Σαχάρα, α. (Ε. Δ.) Νήσος τῶν Σειρήνων, κ. Ὁσία Μαρία, κ. (Δ. Α.) Πνεῦμα τῆς Ἀντι-λογίας, κ. (Χ. Η) Ποιμικὴ Κόρη, κ. (Α. Η.) Ποιμικὴ Ράβδος, α. Σαουδάτος Ἀνθρῶπος, α. (Κ. Κ.) Ρεῦμα τῆς Προπον-τίδος, κ. (Ι. Η.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἡρώϊς τοῦ Μεσολογγίου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὁδὲμα πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συν-οδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς πρότασις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἢ ἑξῆς.— Πρωστίνων μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ-δώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Πρωτά-σις μὲ ὄνομα, ἢ μὲ ψευδώνυμον καταργηθῆναι, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδω-σεν εἰσὶ τὸ προτείνον.]

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ Ταπεινὸς Κύριος (0) μὲ Ὀνειρεμένη Πα-ριζίδα, Ζήτω ἡ Διάπλαισι, Κόρη τῶν Κυμά-των, Ἀβλιηρίδα, Αἰγιόχημα, Ἀνοικτόμαρ-δον Ἀρσασκιάδα, Μαραμηνὴ Γαροῦνιαν, Φίφιν Τοῦ.

Ἡ Διάπλαισι ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ταπεινὸν Κύριον (διὰ τὸ ὠρολόγιον, ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως:) Παλλάδα (σοῦ ἦρεσε τὸ θέμα τοῦ Διαγωνισμοῦ; εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναι!) Ἰονιάδα (ὁ Ἀζαρίας σ' ἐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ κολα-κευτικά σου γράφει: τόσο ὠραία λοιπόν κωπηλατεῖ ἡ Ἑλληνικὴ Θεότης; εὐγὲ τῆς!) Παλιγγενεῖαν (σὲ συγχάρω διὰ τὸν προδι-δασμὸν καὶ περιμένω.) Ἐλισσοφόρον Ση-μαίαν (βραβεῖον ἔστειλα) Διώραγα τοῦ Σουεῖς (ναι, μοῦ ἦρεσε) Ἀντίβαν τῶν Καρχηδόνιων (ἐλπισμένως ὅτι μοῦ εἶχες παραγγεῖλη νὰ στέλλω τὸ φύλλον σου εἰς Βατοῦμ;) Ζα-παῖδα (σὲ περιμένω) Ἐξόριστον Βασιλεῖαν (ἐλήθησαν) Κόρη τῶν Κυμάτων (ὠραία αἰ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἴηρον) Ρήγαν Φεραῖον (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ γράφε μου) Μικρὸν Κοπηλάτην (εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναι! χαίρετίσματα) Ἐδανθίαν Δουκάκη (τόμους ἔστειλα) τί χαριτωμένον τὸ γράμμα σου! ἰδὲ εἰς τὰς ἐγκρίσεις τῶν ψευδωνύμων, ἂν ἔχη κ. ἢ α. καὶ θὰ ἐνοή-σης) Δάτην τοῦ Ὁραίου (φαντάζομαι τί θαυμασία θὰ ἦτο ἡ νύκτα μέσα εἰς τὰ ἐρεί-πια τῆς Ὀλυμπίας! μάλιστα δι' ἕνα Δάτην τοῦ Ὁραίου!) Ἐλαφὸν τῆς Αἰγύπτου (ἢ ὅποια θὰ μείνῃ ἐσωτερικὴ εἰς τὸ Ἀρσασκειον καὶ ἔτσι θὰ τὴν ἔχω ὄλον τὸ ἔτος πλησίον μου! τί χαρὰ!) Ἀπόλλωνα (ὠρασιότατὴ ἢ περιγραφή σου) Φυσιολόγητα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ἰουλίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλόστοντες κατοικίαν συνδρομη-ταί, παρακαλοῦνται, διὰ τὴν μὴ παραπί-πτη τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέ-σως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τα-νίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-ραιῶς μέχρι τῆς 11 Αὐγούστου ἐν τῶν Ἑ-παρχιῶν μέχρι τῆς 22 Αὐγούστου ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 7 Σεπτεμβρίου.

337. Δεξιόγραφος Τὸν παλαιὸν Φιλόσοφον Διὰ νὰποτελειώσω, Σπαθίαν δεινὴν ἠθέληγα Στὸ στήθος νὰ τοῦ δώσω. Καὶ ὅμως δὲν ἀπέθανε Μ' αὐτό, δὲν ἀνήσθη. Ἄλλ' εἰς θεὰν καὶ στρατηγὸν Ἀμέσως διηρέθη.

338. Στοιχειόγραφος Μῖς ἐκ τῶν αἰσθησεων Ἄν κόψῃς τὸν λαμόν, Ὅθ' εὐρεθῆς εἰς ἔρημον Κ' εἰς τόπον γλοσρόν. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰγκλῶν

339. Πολλαπλοῦς Μεταγραμματισμός. Ἄν μέλους σου ἀλλάξῃς Ἐξάνις τὸ κεφάλι, Ἐξῆς λέξων ἄλλων, Ἀμέσως θὰ προβάλλῃ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου Ἀπόλλωνος

340. Τονόγραφος. Μίαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος Ἐὰν δευτονήσῃς, Ἀνθρώπων χωρὶς ἔργον Ἐμπορὸς σου θάπαντήσῃς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κοπηλάτου

341. Σῆμα τῆς Διαπλάσεως. * * * * *

Νάντικασταλοῦ οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμ-μάτων οὕτως ὥστε νὰναγινώσκεται: εἰς τὸ Δ: κάτω ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, δεξιὰ γεωμετρικὸν σῆμα, ἀριστερὰ ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὸ Π: ἄνω Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, δεξιὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀριστερὰ πόλις τῆς Μακεδονίας. Εἰς τὸ Τ: καθέτως ἀνωκυρία, ὀριζοντίως ἐπίσημα. Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πολλάτου τῆς Ἐρήμου

342-344. Μεταμορφώσεις. 1.—Ὁ οἶνος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ζῦθος. 2.—Ὁ ζῦθος διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ζάλη. 3.—Ἡ ζάλη διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μέθη. Ἐστάλη ὑπὸ Ἄντ. Μ. Πέππα

345. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος. Τὸ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενον λέ-ξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν Στρατηγὸν Ἀ-θηναῖον τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύ-τερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, διάσημον Ἐπιστάμημα τῶν νεωτέρων χρόνων: 1, Νήσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Πτηνὸν ἀρπα-κτικόν. 3, Ὄρος τῆς Ἀσίας. 4, Φόρμα. 5, Ἄνθος τοῦ ἀγροῦ. 6, Κριτὴς τῆς Ἀγ Γραφῆς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερακτιστοῦ τοῦ Ἐθνους

346. Μικτόν. η - π - ε - κ - κ - ρ - γ - ζ - Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παγοδρόμου

347. Γρίφος. ἐνεῖς ἐνεῖς . . . ὦ ἐνεῖς ἐνεῖς . . . ὦ Μ' ὄλη . . . ὦ ἐνεῖς ἐνεῖς . . . ὦ ἐνεῖς Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδεόδου

[Τέλος τοῦ 114 Διαγωνισμοῦ. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχεται νέος]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 27. 269. Ναύπλιον (ναῦ[ς], πλοῖον).— 270. Ἴουκος (ι, 67, Κῶς).— 271. Ἀκάτιον.— Ἀ-κτιον.— 272. Ἴος—ἰός.

273. Υ Δ Ρ Α (γὰρ ΔΥγαντόν.) Δ Ε Ο Ν (ἐκεῖΝΟ ΕΔεῖ...) Ρ Ο Δ Η (Ἡ ΔΟΡά...) Α Ν Η Ρ (φεΡ' Η ΝΑς.)

274. ΒΙΑ-ΜΗΑΕΝ-ΠΡΑΤΤΕΙΝ 275. Ἀρ-χηγοῦ πα-ρόντος πᾶ-σα ἀρχή

πανότατο. (Λαμβάνομεν τὸ α' γράμμα τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ πρώτου μέρους, ἔπειτα τὸ ἀντίστοιχον τοῦ δευτέρου μέρους, ἔπειτα τὸ α' τῆς δευτέρας σειρᾶς τοῦ δευτέρου μέρους, ἔπειτα τὸ ἀντίστοιχον τοῦ δευτέρου μέρους, καὶ οὕτω καθεξῆς, κατὰ στήλας, πάντοτε μὲ τὸ ἀντίστοιχον).— 276. Τὸ ῥῆμα ἀπορῶ.— 277. ΠΑΞΟΙ (Πέλοψ, ΚΑδομος, ΝάΞος, Κολομβος, πάλαΙ).— 278. Νόει καὶ τότε πράττε.— 279. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ.— 280. Ἐπιμελοῦ ποσίαιε ἐν ὄσῳ εἶσαι νέος (Ἐ-πί μὲ λου-κόπη-α ζε ἐν ὡς-ο εἰς ἐν-εως.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐπανελλοῦσα ἐκ τοῦ ταξιδίου μου εἶρον φωτογραφίας καὶ κωμωδιαν, καὶ ἀπο-στέλλω Ἐυφορίων ἀπέριτος εὐχαριστίας. Μητρικὴ Σιογγή (Θ, 265)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ πανταχόθεν μὲ δεσποινίδας. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Διεύθυνσίς μου: Δνίδα Σοφίαν Α Χαλκούση, Χίον.— Φυσιολόγισ. (Θ, 266)

ἈΤΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐπὶ τῆ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων σου εορτῆ, σὲ εὐχόμεαι ἐγκαρδίως νὰ ζήσης χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυ-χισμένα. Εἰς δὲ τοὺς ἀνοσοσπάρτους τῆς ἔξο-χῆς λευκῆς ἡμέρας ὀδύσου. ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (Θ, 267)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ Η ΓΑΛΛΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1909 (Θ-268)

Ἐρμὰ συγκαταστήσα στέλλω τῇ Δνίδι ΜΑΡΙΚΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ἐκ Θεσσαλονί-κης, παρατωτάτη τὰς ἐν τῷ Ἀρσασκειῶ σπου-δάς τῆς καὶ τυχούση ἀρίστου πτυχίου. Β. Μ. (Θ, 269)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, Ἐσωτερικοῦ, Ἐξωτερικοῦ, Ἐτήσια, Ἐξάμηνος, Τριμήνος, Ἐκδιδεταί Κατὰ Σάββατον, Ἰαρυθὴ τῷ 1879, Διευθυντῆς καὶ Ἐκδοτῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐν Ἀθήναις, 1 Αὐγούστου 1909.

Η ΛΥΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ὑΠΟ L. LECOMTE] Γ'. (Συνέχεια) Μόλις ἐπρόφερε τὰς τελευταίας λέ-ξεις, καὶ κραυγὴ τρομερὰ ἠκούσθη πλη-σίον μας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ φρά-κτου, καὶ συγχρόνως ἡ φωνὴ τοῦ βα-ρώνου ἐξερράγη μανιώδης: — Κλέφτες; ἀνέκραξε. Καὶ ποῖος μιλεῖ γιὰ κλέφτες; Ψέμματα! Δὲν ὑ-πάρχουν ἐδῶ κλέφτες! . . .

Ἐπερε νὰρχισῃ τὴν φασαρίαν του, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῆς Κάτελ. Καὶ πρᾶγμα περιέργον! Κάθε φοράν ποῦ ἐπλησίαζεν ἡ σελή-νη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὴν ὀρίζοντα τῆς Θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀ-τενίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτήν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχίους στεναγμούς. Τοῦτο

ῥίσω ἀλλέως, — νὰ κρεμᾷ, νὰκαγχονίζῃ ἐν ἀνδρείκελλον, φοροῦν ἀρκετὰ εὐπρε-πῆ ἐνδύματα, ἀπὸ τὴν μεγάλον κλῶνον μίαις ἀκακίας, φυτευμένης εἰς τὴν γα-νίαν τῆς αὐλῆς του. Ἄλλὰ τὴν ἀκό-λουθον πρωΐαν, τὸ ἀνδρείκελλον δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐκεῖ. Δὲν ἦτο τοῦτο μόνον. Μίαν νύκτα, μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐξύπνησα ἀπὸ μίαν ζωρᾶν λάμψιν. Νομίσας ὅτι ἐξερράγη πυρκαϊά, ἐπή-δρα ἀπὸ τὴν κλίνην μου καὶ ἔ-τρεξα εἰς τὸ παράθυρον.

Ὁ κύριος Ἐνορὶ δὲν εἶνε διόλου τρελλός. (Σελ. 281, στ. β.)

Ἡπατήθη. Καὶ αὐτὴν τὴν φοράν ἀκόμη, ἐπρόκειτο περὶ τρελ-λοκαυώματος τοῦ βαρώνου... Ἐστέκετο ἐκεῖ, ὄρθιος εἰς τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, πλησίον πυρᾶς, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀνάψῃ καὶ εἰς τὴν ὅποιαν ἔβριπτε ἀσπρόρουχα καὶ φορέματα. Παρὰ τὸ πλευρόν του διέκρινα σωρὸν βιβλίων καὶ χαρτίων. Ἄλλὰ, τὴν στιγμήν ποῦ ἦτο ἐτοιμος νὰ ρίψῃ μίαν ἀγ-καλιὰν ἀπ' αὐτὰ εἰς τὴν φωτιάν, προσέτρεξεν ὁ γηραιὸς Ἐφφλάμ μὲ πρόσωπον ἠλλοιωμένον, καὶ ἰκέτευσε μὲ φωνὴν πνιγομένην ἀπὸ τὴν συγχίτησιν: — Ἄ! μὴ, καπετάνιε μου!.. Μὴ τὰ βιβλία!.. Δὲν θὰ τὸ κάμετε αὐτό!.. Λυπηθῆτέ τα, καπετάνιε μου! Μὴ κάψετε καὶ τὰ κακό-μοιρα τὰ βιβλία!..

Ὁ βαρώνος μὲ ἀκλανὲς βλέμ-μα, τὴν ἐκύτταζεν ὡς ἠλιθίος. Ἐπειτα ἐπίσασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο χεῖρια, ἐξέβαλε φοβερὸν στεναγμὸν καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἐκλείσθη, ἀφίγων τὴν Ἐφφλάμ νὰ περισυλλέξῃ ὅσα πράγματα εἶχαν γλυτώσῃ ἀπὸ τὰς φλόγας. Ἄλλ' ἀκούσατε τὸ τέλος. Τὴν ἐπαύριον, μόλις εἶχα σηκωθῆ, — θὰ ἦτο ἡ ἐδέδμη ὥρα, — κάποιος ἐκύτπησε τὴν θύραν τοῦ γείτονός μου...

Το δέρμα χρησιμεύει σὺν τοῖς ἄλλοις, ὡς διακρατῆ τὴν ἰσορροπίαν μεταξὺ τῶν δυνάμεων καὶ τῶν λειτουργιῶν τοῦ ὄργανισμου. Ὅσον δραστηριώτερον λειτουργεῖ, τόσο περισσότερο προφυλάττει τὸ σῶμα ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀσθενείας, καὶ ἰδίως τὰς καταρροϊκὰς.

Τὸ δέρμα ἀποτελεῖ ἐν συνόλῳ μίαν ἀπὸ τὰς κυριωτέρας πηγὰς τῆς ἐκπονορροίας τῆς ὑγείας καὶ τὸ κύριον κέντρον, ἐν ᾧ ἀπεικονίζονται αἱ κρίσεις τῶν νόσων, δηλ. αἱ κρίσιμοι ἐκείναι περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡθεραπευτικὴ δύναμις τῆς φύσεως παλαίει κατὰ τῶν ἀσθενειῶν. Τοιοῦτοτρόπως ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποιοῦ τὸ δέρμα εἶνε διαχωρητὴν καὶ λειτουργεῖ δραστηρίως, δύναται τελειότερον καὶ εὐκόλως νὰ θέξη εἰς τὰς νόσους, καὶ νὰ παλλάσσει αὐτῶν καὶ ἀνευ πολλάκις τῆς ἰατρικῆς βοηθείας.

Ὅθεν ἐπιβάλλεται ἵνα τὸ δέρμα διατηρῆται εἰς ἀκραν καὶ διηνεκὴ καθαριότητα, τοῦτο δὲ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῶν λουτρῶν καὶ τῶν πλύσεων ἐν γένει, ὅπως μὴ ἀποφράσσονται οἱ πόροι αὐτοῦ καὶ ἀδυνατῆ νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπαρκῶς τὰς σπουδαιότατας αὐτοῦ λειτουργίας. Ἐξ ἀπαλῆς δὲ ἡλικίας πρέπει πᾶς τις νὰ συνειθίσῃ νὰ καθαρίζῃ τὸ δέρμα αὐτοῦ διὰ νὰ ἐνεργῇ ἐλευθέρως. Ὅφειλε δὲ νὰ θεωρῆ αὐτὸ ὄχι μόνον ὡς προφυλακτικὸν τοῦ ὄλου σώματος ἀπὸ τὰς ἐπιρροίας τῆς ἀτμοσφαιρῆς καὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὡς ἐν ἀπὸ τὰ οὐσιωδέστερα τοῦ σώματος ὄργανα, ἀνευ τῆς συνεχοῦς καὶ δραστηρίως ἐνεργείας τοῦ ὁποιοῦ δὲν δύναται νὰ ἔχη ὑγείαν.

Γ. Δ. ΛΑΜΠΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, ἰατρός

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΡΙΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Ἀνέτως ἐγκαθιδρυμένος πρὸ τῆς τραπέζης τοῦ ἐστιατορίου τῆς πατρικῆς οἰκίας, ὁ Αὐγουστος Δυμποῦ, — δεκαεπτά εἰς δεκαοκτὼ ἔτων, κατατομὴ νεαροῦ Ναπολέοντος, σῶμα γερὸν, παιδικὸν ὄφρος ἀγαθώτατον, ἀπολυτήριον Γυμνασίου μὲ «ἀρίστα» καὶ προετοιμασία ἐγγραφῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, — ὁ Αὐγουστος ἐφυλλομέτρει μὲ τρυφερωτάτην προσοχὴν τὴν ἐκ γραμματῶν Συλλογὴν του.

Ὁ Αὐγουστος εἶνε «γραμματοσυλλεκτης» μέχρι μυελοῦ ὀστέων. Τὸ ἀδλαβὲς αὐτοῦ πάθος καὶ τὸ τοῦ ψαρεύματος διαμοιράζονται τὴν καρδίαν του καὶ τὴν καιρὸν του, κατὰ τὰς ἐποχὰς.

Τὸν χειμῶνα, εἰς τὸ Παρίσι, τὸν ἀπασχολοῦν τὰ γραμματῶν τὸ θέρος ἔμως, τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν, ἐρχεται ἡ βασιλεία τοῦ ψαρευματος.

Ὑποσκόπῳ εἰς τὸ Μπουρμπῶν, τὴν πατρικὴν ἐξοχὴν, σπανίως ὁ Αὐγουστος ἐμφανίζεται εἰς τὴν οἰκογενειακὴν τραπεζάν τοῦ προγεύματος. Διότι ἡ αὐγὴ τὴν εὐρίσκει συγχρότα ἐξω, ποδηλατοῦντα ἤδη πρὸς τὴν Λεὶγγρα ἢ πρὸς τὰ «γοῦρα», τὰς μικρὰς λίμνας, τὰς πλήρεις ἰχθύων, τὰς ὁποίας σχηματίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐκχειλίζων ὁ ποταμὸς.

Τίποτε δὲν τὸν ἀναχαιτίζει, τίποτε δὲν τὸν ἐπαναφέρει ὀπίσω, εἰμὴ ὁ ἀνεμὸς καὶ ἡ προσέγγισις τῆς νυκτός. Καταρᾶται τὰς βροχὰς, καὶ συγχρότως τὰς εὐλογεῖ: τὰ ψάρια «τσιμπρῶν» τὸσον καλά τὰς θυελλώδεις ἡμέρας!

Ἀλλὰ κατὰ τὴν παροῦσαν περίοδον τοῦ ἔτους, — ἀρχὰς Ἰουλίου, — εἰς τὴν Συλλογὴν ἀφιερώνει ὅλας τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του, ἀναμῆνον τὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀναχώρησιν.

Ὁ Αὐγουστος ἔχει ἤδη συλλέξῃ περὶ τὰ διεχίλια γραμματῶν. Ὅλας τὰς σειράς, τὰς ὁποίας δύναται τις νὰ προμηθευθῆ ἐπιτοπίως, δι' ἐρευνῶν εἰς τὰς καλαιᾶς ἀλληλογραφίας καὶ τὰ οἰκογενειακά ἀρχεῖα, τὰς ἔχει τώρα εἰς τὸ ὠραῖον Λεύκωμα του σχεδὸν πλήρεις: τὰ κενὰ θὰ συμπληρωθῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ μακροχρόνιων ἀνταλλαγῶν.

Ὅτι τὸν ἐνδιαφέρει ἰδιαιτέρως αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, εἶνε τὸ ξένα ἐνάριθμα γραμματῶν (timbres-taxe). Καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τμήματος τούτου τῆς Συλλογῆς, χρησιμοποιεῖ ἀπὸ τινοῦ ὄσπιν ἐφευρετικότητά τῷ ἐχάρισεν ἡ φύσις.

Καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τῷ ἐχάρισεν πολλήν!

Μετὰ δοκιμὰς ἐνός ἢ δύο ἔτων, κατόρθωσε νὰ τελειοποιῆσῃ ἐν εὐφύῳ του τῆς τεχνάσματος. Καὶ τώρα τὸ μεταχειρίζεται μὲ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην: οὐδέποτε ἀποτυγχάνει. Ἰδοῦ αὐτὸ:

Ἐσοφισθὴ νὰ γράψῃ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν πρὸς πρόσωπα φανταστικά, ἀνύπαρκα, ἀλλ' ἔχοντα ὄνομα κάπως ἀληθοφανὲς καὶ σύνηθες εἰς τὴν χώραν, τῆς ὁποίας ἐπίθει τὰ γραμματῶν. Εἰς τὴν ἀρχὴν, περιορίζεται εἰς ἐπιστολάς κοινὰς, ζητοῦσας ἢ διδοῦσας κάποιαν πληροφορίαν ἐντελῶς ἐστερημένην ἐνδιαφέροντος. Τὰς ἐστελλε μὲ γραμματῶν ἀνεπαρκῆς, καὶ ἐπειδὴ φυσικὰ τὸ φανταστικὸν πρόσωπον δὲν θὰ εὐρί-

σκετο ποτέ, τὸ Ταχυδρομεῖον τῆς ξένης χώρας θὰ τοῦ τὰς ἐπίστρεψῃ, φορτωμένον μὲ σφραγίδας κ' ἐνάριθμα γραμματῶν. (*)

Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς αὐτὰς δὲν τῷ ἐπεστρέφεται παρά μία εἰς τὰς δέκα.

Διὰτί ἀρὰ γε;

Ὁ Αὐγουστος δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, καὶ κατ' ἀρχὰς τὸ ἀπέδωκεν εἰς κάποιον κακοτυχίαν, ἐκ τῶν μυρίων αἰσθητῶν καταδιώκων ἕνα ταχυδρομικὸν σάκκον ταξιδεύοντα. Ἄλλ' ἡ περίπτωσις ἐγένετο ὄλονεν συγχρότα, καὶ θὰ προήρχετο βεβαίως ἀπὸ ἀλλῆν αἰτίαν. Ἐπιτέλους ὁ Αὐγουστος ἐσκέφθη, ὅτι τὸ κείμενον τῶν ἐπιστολῶν του δὲν ἦτο ἴσως ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον. Τὰ γραφεῖα τῶν ἀνεπιδότητων ὁπου κατέληγον, βλεπόντα τὸ ὅλον κοινὸν περιεχόμενον τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν, καὶ κρίνοντα ὅτι δὲν ἤξιζαν τὸ γραμματῶν τῆς ἐπιστροφῆς, θὰ τὰς ἐρριπτον εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων.

Ἐπρεπε νὰ ἐπινοήσῃ κατὶ καλλίτερον, νὰ τελειοποιήσῃ τὸ σύστημά του, — καὶ τὸ κατόρθωσε:

Πάντοτε μὲ ἀνεπαρκῆς γραμματῶν, διὰ νὰ εἶνε ἐξησφαλισμένη ἡ ἐπιθεσις τῶν ξένων ἐνάριθμων εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀφίξεως, ἡ ἐπιστολὴ ἀκρυβόνητο τὴν πρὸς κάποιον φανταστικὸν συγγενῆ, τοῦ ὁποιοῦ ἡ τύχῃ ἐφαίνετο εἰς τὴν ὑπέρτατον βαθμὴν ἐνδιαφέρουσα τὸν Αὐγουστον.

Ἄφ' ἧς ἡμέρας ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν τὸ μεγαλοφυῆς αὐτοῦ τεχνάσμα, οὐδεμία ἐπιστολὴ ἔχανετο.

Τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον, βλέπον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαρᾶς ὑποθέσεως καὶ ἔχον κατ' ὅσον τῆς ὑπογραφῆς του, τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀποστολέως — 244, boulevard Saint-Germain, Paris, — τῷ ἐπέστρεφε πάντοτε εὐσυνειδήτως καὶ ἀσφαλῶς τὴν ἀνεπιδοτὸν ἐπιστολήν, (μὲθ' ὅλας, ἔννοεῖται, τὰς ἀποτυχοῦσας ἐρεῦνας καὶ ἀποκείρας πρὸς ἐπίδοσιν).

Μετὰ χρόνον μᾶλλον ἢ ἦττον μακρόν, ὁ Αὐγουστος ἔβλεπε τὰς ἐπιστολάς νὰ τῷ ἐπανέρχονται πλήρεις σφραγίδων καὶ ἐνάριθμων γραμματῶν. (*) Ὡς γνωστὸν, δὲν μία ἐπιστολὴ σταλῆ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν μὲ ἀνεπαρκῆς γραμματῶν, ἐπιτίθεται τὸ ἐνάριθμον εἰς ἐνάριθμα γραμματῶν, εἰσπρακτέα ὑπὸ τοῦ παραλήπτου. Ὅταν δὲ ἀρνηθῆ νὰ πληρώσῃ ἢ δὲν εὐρεθῆ ὁ παραλήπτης, ἡ ἐπιστολὴ ἐπιστρέφεται πρὸς τὸν ἀποστολέα.

«Κύριε Αὐγουστε! ἕνα γράμμα!...» (Σελ. 289, στ. 6')

Ἐπλήρυνε περιχαρῆς καὶ πρόθυμος τὸ «περιπέλον», καὶ προσέθετεν, ὄχι ὀλιγώτερον περιχαρῆς, τὰ νέα ἀποκτήματα εἰς τὴν Συλλογὴν του.

Τώρα εἶχεν εἰς τὸν δρόμον, διεσπαρμένον ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, δώδεκα τοιαύτας ἐπιστολάς, τῶν ὁποίων ἀνέμενε ἀνυπομόνως τὴν ἐπάνοδον.

ἤθευρεν ἀκριβῶς τὴν ὥραν ποῦ ἐπενοῦσεν ὁ ταχυδρομικὸς διανομέυς. Ἄν, ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὸ θυρωρεῖον τοῦ θυρωροῦ ἀργούσε νὰναϊδάσῃ τὸ ταχυδρομικόν, ὁ Αὐγουστος ἐξαπέλυε τὸν θαλαμηπόλον τοῦ πατρὸς του, ἢ ἐρροβόλουσεν ὁ ἴδιος τὰς κλίμακας τῶν τριῶν πατωμάτων, ποῦ τὴν ἐχώριζαν ἀπὸ τοῦ θυρωροῦ.

Γράμμα ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν; Ὁ ἀγαθὸς Ἀντώνης, γέρων ὑπηρετῆς, ὑπηρετῶν τὴν οἰκογένειαν πολὺ πρὶν ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον ὁ Αὐγουστος, καθηγενητὸν ἐπιτέλους νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ ὁ ἴδιος προσωπικῶς διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν, ἢ ὁποία ἐξῆλθε τὸσον τὴν ἀνυπομονήσιν τοῦ νεαροῦ τοῦ κυρίου.

Ἄλλ' εἰς μάτην ἐθασάνιζε τὴν νοῦν του διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παράδοξον τύχην, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον αἱ τόσον ἀγωνιῶδως ἀναμένόμενα ἐπιστολαί: Ὁ Αὐγουστος ἐξέσχίζε τὸν φάκελλον, ἀπέσυρε τὸ περιεχόμενον φύλλον χάρτου, καὶ γωρὶς διέβλου νὰ τὸ ἀναγνώσῃ, τὸ ἔκαμαν σφαιραὶν καὶ τὸ ἐρριπτεν εἰς τὴν ἔστιαν.

Περίεργο πρᾶγμα! μὰ πολὺ περίεργο! ἐσυλλογιζέτο ὁ δυστυχὴς Ἀντώνης. Ἐγὼ, ὅσας φορὰς παίρνω γράμμα, πρῶτα τὸ διαβάω, καὶ ἔπειτα, ἂν εἶν' εὐχάριστο, χαίρουμαι. Ὁ κύριος Αὐγουστος οὕτε νὰ τὸ κυττάξῃ καταδέχεται, καὶ ὅμως φαίνεται χαρούμενος ἂν νὰ ἐκληρονόμησεν ἑκατομμύρια!

Ἡ προθυμία μὲ τὴν ὁποίαν ἐσπευδε νὰ παραλαβᾷ τὸ ταχυδρομικόν, ὑπέκρυπτε κατὰ ἀπὸ τὴν ἀνικανοποίητον αὐτὴν περιέργειαν.

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, τὸ ἴδιο θὰ κάμῃ καὶ σήμερα; ἐσυλλογιζέτο ὡσάντις κανὲν ἀπὸ τὰ γραμματῶν ἐλεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶχε μᾶθῃ ἐπιτέλους νὰ γωρὶξῃ, τὸν ἐπληροφόρηε δι' ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἀρχίζει ἡ παροῦσα περιπέτεια, ἐν ᾧ ὁ Αὐγουστος, μὲ τὸν φακὸν ἀνα χεῖρας, πότε ἐκίπτασε τὴν Συλλογὴν του, πότε συνεβουλεύετο τὸν κατάλογον, γράφων ἐδῶ μίαν σημείωσιν, θέτων ἐκεῖ ἕνα ἀριθμὸν, καθ' ὅλοκληρίαν ἀπερροφημένος καὶ μὴ ἀίσθανόμενος τὸν παρεργόμενον χρόνον, ὁ Ἀντώνης, ἐξ ἰδίας πρωτοβολίας, κατήλθε νὰ παραλάβῃ τὸ ταχυδρομικόν.

Ἠκούσθη μετ' ὀλίγον ἀναβαίνων δύο δύο τὰ σκαλοπάτια, καὶ ἀπὸ τὸν προθάλαμον ἀκόμη ἐφώνησεν ἀσθμαίνων καὶ

σεῖων θριαμβευτικῶς πελώριον φάκελλον: — Κύριε Αὐγουστε! ἕνα γράμμα!... Δὲν ἐχρειάζετο νὰ προσθήῃ τίποτε ἄλλο: διότι δὲν ἀνήγγελλεν οὕτως εἰμὴ μόνον τὰ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Αὐγουστος ὤρμησε μ' ἐν πῆδημα εἰς τὴν θύραν καὶ ἀρκάζων ζωηρῶς τὴν ἐπιστολήν:

— Τελοσπάντων! ἀνέκραξε κ' ἐγὼ εἶχα ἀπελπισθῆ πιά πῶς θὰ λάβω ἀπὸ... Δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του.

Ἡ μεγάλη ἐκπληξὴς τὸν ἐμαρμάρωσε. Δύο τακτικά γραμματῶν ἐκκόσμουν τὸν φάκελλον, ἐπὶ τοῦ ὁποιοῦ ἦτο γραμμένη ἡ διεύθυνσις του διὰ χαρακτικῆρος ἀγνώστου.

Ὅυτε σφραγὶς δηλοῦσα ὅτι ἡ ἐπιστολὴ διῆλθεν ἀπὸ τοῦ γραφεῖον τῶν ἀνεπιδοτῶν, οὕτε ἐνάριθμα γραμματῶν, οὕτε τίποτε.

Ποῖος λοιπὸν ἤμποροῦσε νὰ τῷ γράψῃ ἀπὸ τὴν Ρωσίαν;

Μὲ πυρτωτῶν χεῖρα ἀπεσφράγιζε τὸν φάκελλον καὶ ἀπέσυρεν ἐξ αὐτοῦ φύλλον χάρτου γραμμένον κατὰ τὸ ἥμισυ μὲ πυκνὰς γραμμάς, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰναγιώσκη...

Ὅσον ἐπροχωροῦσεν ἡ ἀνάγνωσις, τόσον τὸ πρόσωπόν του ἡλλοιοῦτο ἀπὸ ἀπορίαν, ἀπὸ ἐκπληξίν καὶ σχεδὸν ἀπὸ τρόμον...

Ἐμῆμεν οὕτως ἐπὶ δύο λεπτά, ἀκίνητος, βλοσυρὸς, χωρὶς νὰποστρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τὰς μοιραίας ἐκείνας γραμμάς.

Τέλος, ἀφοῦ ἐπέστη ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο ἐκεῖ, ψηλαφῆτον, ἀφοῦ ἐσυλλογιζέτο ὅτι ὁ ἴδιος τὸ εἶχε προκαλέσῃ καὶ ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τὸ ὑποστή, κατελήφθη ὑπὸ ἐξάλλου ὀργῆς, ἐκτύπησε τὸ κεφάλι του, καὶ κατηράσθη τὴν τύχη, ἢ ὁποία τοῦ ἐπαίξε τέτοιον παιγνίδι...

Ὁ Ἀντώνης τώρα καὶ τώρα δὲν ἐγνοοῦσε τίποτε! Ὁ νεαρὸς τοῦ κυρίου

ἀνέγνωσε σήμερον τὸ γράμμα του καὶ ἔγινεν ἕξω φρενῶν! Καθηλωμένος πλησίον τῆς τραπέζης καὶ κυττάζων μὲ ἀπορίαν τὸν Αὐγουστον ὁ γηραιὸς ὑπηρετῆς δὲν ἐσκέπτετο πλέον νὰποσφρῆ.

Παρελθούσης τῆς πρώτης ἐκρήξεως, ὁ Αὐγουστος κατὰ πῆσεν εἰς τὸ καθίσμα του, ἀδρανῆς καὶ ἐξηνητημένος.

— Ἄχ, κύριέ μου! καλλίτερα νὰ τὸ ρίχνατε καὶ αὐτὸ στή φωτιά, χωρὶς νὰ τὸ διαβάσετε! συνεβούλευσε κατόπιν ἑορτῆς ὁ Ἀντώνης.

« — Νὰ περιμένω, ἰ ἀνέκραξεν ὁ Αὐγουστος... » (Σελ. 290, στ. 6')

Ὁ Αὐγουστος ἐστράφη πρὸς τὸν θαλαμηπόλον θυμωμένος.

— Ἄ! ἔτσι νομίζεις τοῦ λόγου σου; εἶπε μὲ ὄφρος τραγικόν.

Ἐφαντάσθη πρὸς στιγμὴν τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχεν ἡ συμβουλὴ τοῦ Ἀντώνη, ἂν ἐτίθετο εἰς ἐνέργειαν, — ἂν ἔκαθε τὴν ἐπιστολήν χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνώσῃ...

— Ὠραία δουλειά! ἐπιθύρησε, κυττάζων ἀκόμη τὸν ὑπηρετήν, ἀλλὰ μ' ἐκφρασαν τώρα διαφορετικῶς: εἶχεν ἰδῆ τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τὴν ἀστείαν του ὄψιν, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἐξερράγῃ εἰς γέλωτα.

